

Hornyák Tibor

TIZENHAT NAP

All a sorban a nő. Már csak egy páran vannak előtte. Behúzódik a vajszín márvány hűvös árnyékába. Sokan átszoktak az online vagy az automatás vásárlásra, de ő valahogy nem tudta elengedni, hogy élő személytől vegye a bérletet, tudva, hogy ez várakozással jár. Számlát is kellett kérnie, hogy a cégnél vissza tudja igényelni az árát. Egyszer próbálta az automatánál bepötyögni a hosszú cégnevet, de aznap elkésett.

Egészen gyorsan sorra kerül, odalép a pulthoz. Ezzel mindig gondban van. Látja a belülről az üvegre ragasztott mikrofont, a ragasztó sárgásbarna foltját, de mikor normál hangerőn beszél, sosem érti a kabinhölgy. Persze, mikor fejét félrehajtva bénán odahajol, és felemeli a hangját, akkor mindig rászólnak, hogy nem kell üvölni, békákás vagyok, nem süket.

A fülkében egy hatvan körüli hölgy. Nem áll rajta jól az egyenruha. Olyan, mintha egy bolondos szabó minden méretet elrontott volna. Csak nyolc centit tévedett, de mindenhol rossz irányba. Látszott, hogy a hölgy halad a korrallal. Festett szőke hajában rózsaszín tincs, a szín visszaköszönt méretes, kicsit lenőtt műkörmein is. A legnagyobb természetességgel gépelt vele az olcsó billentyűzeten, csikorgó műanyag hangot hallatva. Béka-mániásnak tűnt. Fülbevalóján rózsaszín alapon béka ugrott, és a fülke tele volt plüssbékákkal. A hírességek, Breki, és a béka a Vukból, és persze a pór nép, békák minden méretben, a zöld minden árnyalatában. Voltak újabbak, de párat már belepett az évtizedes fülkepor. A falon kétéves békás naptár, bár a hónap stimmelt. A mögötte lévő ajtó üvegében tükröződött a monitorja képe, természetesen békás háttérképpel.

- 'Napot. Mit adhatok?
- Üdvözlöm. Egy harmincnapos bérletet szeretnék.
- A mai naptól?
- Igen.
- Személyi igazolvány-számot kérek szépen.
- Pillanat... mondom. 307639 BZ

- Rendben, meg is van. Oh, várjon csak... Tájékoztatom, a 281/2023. (VIII. 4.) kormányrendelet alapján csak 16 napra tudom adni a bérletet, így az ára 9500 forint helyett 5060 forint. Tájékoztatom kell, hogy a Magyar Kormány mindig a lakosság érdekeit tartja szem előtt, teljes körű tájékoztatásra törekszik. Amúgy sajnálom.

- Tessék? Mi ez a rendelet, miért csak tizenhat nap? Mit sajnál?

- Ne tessék ezt csinálni, hónapok óta erről van szó minden híradásban, az interneten is! Hihetetlen, hol tart már a tudomány! Ki is van plakátolva országszerte. Nézze csak, ott ön mögött az út túloldalán az óriásplakát!

- Nem látok el addig, nincs itt a távollátó szemüvegem. Régimódi vagyok, olvasni szoktam – koppint középső ujjával a vastag könyvre, amit maga elé rakott a pultra.

- Ne csinálja már, ez olyan kellemetlen.

- Nem csinálom. Mondja, miért kapok csak tizenhat napra bérletet.

- Jól van, várjon, előkeresem a hivatalos szöveget, itt van valahol lefóliázva az ilyen esetekre.

- Persze, keresse csak.

- A Magyar Kormány 281/2023. (VIII. 4.) rendelete alapján tájékoztatom, hogy a rendelkezésre álló biometrikus, egészségügyi és környezeti adatok alapján az ön várható élettartama a mai nappal kezdődően tizenhat nap. A magyar kormány mindig a lakosság érdekeit tartja szem előtt, teljes körű tájékoztatásra törekszik, így arra is figyel, hogy Ön annyit fizessen a bérletért, amit még a rendelkezésre álló adatok alapján ténylegesen felhasználni képes. A magyar kormány figyel az emberek kiadásaira.

A csöndbe belecsikordult egy érkező metrószerelvény. A békás hölgy mögött a nyomtató végzett, és kiköpte a tizenhat napra szóló bérletet. A hölgy letépte a perforáció mentén, majd kicsúsztatva a szelvényt a kopott réztálca és a zsíros üveg hasadékában.

- De honnan tudják? – kérdezi a nő, kártyáját odatartva a terminálhoz, kifizetve az 5060 forintot.

- Mit?

- Hogy ennyi? Tizenhat nap?

- Egy új kínai fejlesztés. Nagyon sok adatot összesítenek, és ebből számolják ki valahogy. Nem tudom a részleteket, felmegy a netre, biztos

megtalálja. Kérem, ne tartsa fel a sort – mondta, a háta mögött nagyot brekkent a falóra. Tíz óra van.

– Vizontlátásra – mondja a nő halkán.

– Vizontlátásra. Őszintén sajnálom, vigyázzon magára. Ha gondolja, itt, az aluljáró végében van egy cukrászda. Egész jó, még valami díjat is nyertek. Meglepheti magát. Tudja, tizenhat nap nem olyan sok, ki kell élvezni. 3500 forintot spórolt, abból azért csak kijön pár dobos.

– Jajj, kérem haladjon már! – szól a sorban a következő vásárló. Nekem két napom maradt, de még be kell mennem a városba. Egy tízes gyűjtőt kérek, kedves. Szépek a békák.

CETLI

A százhuszonhetedik és a százhuszonnyolcadik oldal között találtam a cetlit, amikor átlapoztam a létszám felettivé vált Asimov-féle *Alapítványt*. A trilógia nyolcvankettes kiadás, a teljes ára 70 Ft, írja a hátlap. Jó néhány évvel ezelőtt kimenekítettem minden értékelhető könyvet anyámék könyvtárából. A polcaik úgy néztek ki, mint a minden nagyobb csomópontban látható antikvár utánfutók kínálata. Ugyanazok a könyvek, ugyanazok a kiadások. Bárhová ment az ember vendégségbe, körbenézett, és megnyugtatta az ismerős könyverincek otthonossága. Sajnos a trilógiából csak kettőt találtam meg, apám sem gondolhatta komolyan nyolcvankettőben, hogy eljöhet a *Második Alapítvány*.

A sorozatot megvettem új fordításban. Ezeknek nem tudok ellenállni, pedig az új nem szinonimája a jobbnak. A majd' negyven éves könyvek így elajándékozhatóvá váltak. Ha nem kellene senkinek, akkor otthagynom egy buszmegállóban, vagy aluljáróban. Előtte rutinszerűen végigpörgetem a lapokat, ne maradjon közöttük pénz, vagy családi fénykép. Egyiket sem találtam még soha. Csak most ezt a cetlit.

Csupán két szó volt rajta apám rendezett betűivel.

*Kölni
Cigi*

Jó lett volna kitalálni, miért írta. És mikor. A kölniből egyértelműnek tűnik a húsvéti ünnepkör, de aztán eszembe jut, hogy az illatszert is kölninek hívtuk a nyolcvanas években. Minek neki kölni, vagy parfüm? Vagy akárhogy is hívjuk. Nője volt? Mert a hétköznapiakban a hónalján kívül minden egyéb testrészét elkerülték az illatszerek. Na jó, borotválkozás után némi arcszesz. Heti egyszer.

Meg akartam kérdezni apámat, de mikor a cetlit találtam, már egy hete feküdt az intenzíven. Múlt szerda reggel fájlalta a fejét, majd összeesett. Ütemesen csipogott a szívmonitor, bár nem tudom, a letelt vagy a hátralévő időt számolt-e. Ha nagyjából egy környéken lakik a család, akkor majd minden kórházra jut egy halott felmenő, így a rossz emlékekkel telve sétáltam végig a Kerepesi kórház folyosóján. Megvettem az automatából az intenzíves látogatói csomagot. Felvettem a köpenyt, cipővédő zsákot, hajvédőt. A nyári melegben átizzadt az ingem, így amikor beléptem a légkondicionált osztályra, rázott a hideg. Kedves gesztus, hogy az élet és halál közé szorultak legalább ne érezzék a kinti harminchatot.

Nem tudom, megküzdési technika, vagy csak egyszerű gondolatelrevelés, de sokat gondoltam a cetlire, és arra, miért kellett neki kölni. Ha volt bármi a múltjában, amiről én nem tudtam, akkor kiderült? Megbeszélték anyámmal? Vagy tényleg jelentéktelen az egész, és mi locsoltuk el néhány húsvét alatt az émelyítően édes kölnit, sokszor már inkább vállra, fej helyett. Műszálpulcsit könnyebb mosni, mint hajjat.

Pár perce fejeződtek be a szokványos beszédek, amelyekhez mi szolgáltatottuk ugyan az életrajzi adatokat, de olyan volt, mintha nem is apámról szóltak volna, hanem valamilyen idealizált mesehősről. Elég sokan eljöttek. Végigrészvételték, kézfogtak, puszilgattak, és lassan elszivárogtak a sírok között.

Itt állok a sír szélénél, nézem apám koporsóját. Kezemben egy szál fehér rózsa, és hozzáfogva a cetli. Lendítek, és bedobom mindkettőt a sírgödörbe. Bár középre célzok, a rózsa oldalra esik, egy friss földkupacra. A cetlibe belekap kicsit a szél, pörög párat, majd lehullik a koporsóra. Oda, ahol a deszka és egy világ túloldalán apám arca lehet.